

(המשך מעמוד 57)

מערכות אחרות. דרך המרכיב המיני היא מציגה את ההות המינית של האשה.

כתבה אריקה ג'ונג:

מעולם לא הייתי מסוגלת לעשות זאת. אלמלא הרגשתי כפי שהרגשתי כל-פיך, ואו, ברטט שזועזע את כל גופי, נד כרתי בתשוקתי אליו בווינה. בחולשה בי ברכיים. בחלציים הגועשים. בלב הדורה. בקוצר-הנשימה. כל הדברים שעוררו בי תוכי ושגרמו לי ללכת בעיקבותיו. התר געגעי אליו, כפי שהיה כאשר פגשתי בו לראשונה. הגבר שיצא ממנו היה מאכזב.

הגבר מתחת למיטה לעולם איננו הגבר שעל המיטה, אמרתי. שניהם נפרדים זה מזה.

גינענעתי את עצמי. אמרתי את שמי שלי, כדי לנסות לזכור מי הייתי: איזור, רה, איזורה... עם פות שאינו יודע שובע, וחורים בראשה ובלבה. איזורה יונג עם פעימת-החשוקה... חולה מקצועית, מחר פשת מושיעים. חושניות, ביטחון. הרפת קנית כוולת... לפתע נראתה התשובה לכל זה ברורה: להיות רגילה!... גם ללא הרף על הבריחה... חיהן החמיצו בהיותי... מאהבים לא היו מרפא-כל. מין לא היה פיתרון סופי.

הנקודה היא. שהזיות הן הזיות, ושאינן יכול להיות בהתעלות-רגשות ככל ימות השנה. גם אם אתה טורק הדלת ומסתלק, גם אם אתה מזדיין עם כל הנקרה בדרך, אינך מתקרב בהכרח אל החופש.

השפלתי מבט אל גופי. אותו גוף... הי פטמות גדושות וזרודות מן המים המעלים אדים. גוף נאה. שלי. החלתי לשמור עליי. גיפפתי אותו... הירחתי במציא חסרהשם של האמבטיה. איכשהו הייתי משוכנעת, שהיתה זו אשה. והאם היה מציא פקקהאמבטיה גבר?

פגשתי את ה"פאלוס" הראשון שלי כאשר הייתי בת שלוש-עשרה ועשרה חודשים, על ספת-המשי בצבע יורק-אבר קדו בחדר-האורחים של הורי. ה"פאלוס" היה שייך לטיב אפלבאום. תלמיד השנה השניה באמנות (אני הייתי תלמידת השנה הראשונה). במבט לאחור, היה זה יצור מעורר הערצה: נימול, כמובן, ואדיר (מהו אדיר כאשר אין לך כל בסיס להשוואה?). עם חיות מרשימה משלו.

ברגע שהוא היה מתחיל להפגין את נוכחותו המתגבעת-מתחת לרוכסן המכ-נסיים ההדוקים של סטיב (היינו מתעלטים ומתמוזמים מתחת לחגורה), כפי שנהגו אז לומר), הוא היה פותח את הרוכסן בי איטיות (כדי לא לפגוע בו?) וביד אחת (האחרת הייתה תחת חצאיתי מטפסת לעבר ירכי) מוציא מבין השכבות של תחתוניו, הזנבות התכולים של החולצה ורוכסן-המתכת המבריק והקר את הדבר האדום והכביר.

או הייתי טובלת יד אחת בצנצנת הר וורדים שאמי חובבת-הפרחים היציבה תמיד על שלחן-ההקפה, וביד השנייה רטובה ממים ומריחת הגבעולים, הייתי משפשפת בקצב את סטיב.

כיצד בדיוק עשיתי זאת? שש שש אצ-בעות, או כך היד כולה? אני משערת שבתחילה הייתי מחוספסת (אף כי במשך הזמן גדלה ממוחיותי). הוא היה מטיל את ראשו לאחור באקסטזה (אקסטזה מבר קרת, כי אבי היה מתבונן בטלויזיה בי חדר-האוכל) והיה גומר לתוך זנבות הר חולצה שלו, או לתוך מטפחת שנועדה למטרה זו. הטכניקה נשכחה ממני, אך התחושה שרירה וקיימת. כיוון שהייתה בחלקה, הידית (שד תמורת אשר, דגדגן תמורת פינג), אבל גם כיוון שהיה בה כוח ידעתי,שמה שאני עושה מעניק לי חוש מסויים של שליטה עליו. לזה שציוור או כתיבה אינם מסוגלים אף להתקרב אליו. ואחר-כך הייתי גם אני גומלת - אולי לא כמו לידי צ'טרלי, אך זה היה מה שה לקראת סיומה של האידיליה שלנו, רצה סטיב (שהיה אז בן שבע-עשרה, ואני בת ארבע-עשרה), שאכניס את זה אל פי.

האם אנשים באמת עושים זאת? "בטה", אמר בכל שווייץ-הנפש שיכול היה לגייס לעזרתו. הוא הלך אל מדף הספרים של הורי וחפש את ואן-דה-וולדה (שהיה חבוי היטב מאחורי אצרות האמנות של הרנסאנס), אך זה היה יותר מדי בשבילי. לא יכולתי אפילו לבטא זאת. והאם זה יכניס אותי להריון? או אולי היה סירובי קשור, איכשהו, לחינוך החב

מחבר טפר ידוע על הטכניקה ה מינית. מראשית המאה.

רתי הבלתי-פוסק שאמי החדירה בי יחד עם תולדות האמנות.

לבסוף נפרדתי לשלום מסטיב ופניתי לאוננות, לתענית ולשירה. חזרתי ואמרתי לעצמי, שאוננות שומרת לפחות על טהרתי.

אולם בינתיים התחרטתי על שלוות-הדעת שלי ועברתי מעין המרתידת, ש-כללה צום (שלחתי מעצמי אפילו מים) לימוד סידהארטא, ואיבוד עשרה קילוגרא-מים (ויחד אתם את המחזור החודשי שלי). בדומה לאיוב, נתכסיתי גם בתפ-רחת של בועות וגשלחתי לרופא-העור הראשון שלי - רופאה פליטה מגרמניה, שאמרה מישפט שיררשם לעד: "העור הוא ראי הנפש". ושהמליצה לפני על הראשון מבין פסיכיאטרים רבים.

עד כאן קטע מסיפרה של אריקה ג'ונג. מגיב הד"ר א.פ.:

יחד עם נערות רבות מתלבטת הסופרת בבניות המציקות להן. היא יכולה לאשר מנסיונה מיני שהרומנים שנכתבו על-ידי גברים עיוותו את תפיסתה לגבי המין. גם היא למדה מהם שהגבר הוא היום, בעל פין אימתני, שהאשה קטנה מתמסרת לו, ושארזגמה פירושה עילפון ואיבוד-החושים.

היא מתפכחת, מהפשת, שואלת, מעזה

סופרת ג'ונג נירוטית?

לבטא וליוום. עד שהיא לומדת להשתחרר מהמושגים שכבלו אותה, היא עוברת הת נסיוות שונות.

שיחה גלייה על אוננות נותנת לה לגי-טימציה בעיני הנערות והנשים שאינן מעזות לעשות זאת. אוננות שיכולה לעזור לכל נערה להכיר את גופה, ולהכין אותה לחיי-מין מוצלחים יותר.

היא אשה המנסה לגלות את עצמה. היא מייצגת דור חדש שהתפכח. דור שבו הר-אשה אינה מוכנה להתאים את עצמה לתיאוריות הגבריות אודות נשים. שוב ושוב היא בודקת עצמה האם היא אינה מתאימה עצמה לתיאוריות שיצרו אחרים כשהיא שואפת לחוות את תחושותיה הר-אמיתיות שלה.

אשר-סופרת זו מצביעה על הדגדגן כי איברי-הגירוי הרגיש של האשה, "דגדגן תמורת פין" - גבר יכול להבין למה היא מתכוונת. תיאור אשר ישכנע אותו ביתר קלות לעזור לאשה, על-ידי גירוי הדגדגן, להגיע לאורגזמה. יותר נשים מגיעות לאורגזמה קליטוראלית. גירוי ה-דגדגן יכול להעשות גם דרך הנתתיק, כשבזמן החדירה מופעל לחץ או הנתתיק באיזור המקבל עיצבוב מהדגדגן.

התנועה-לשחרור-האשה היא שתרמה לשיפור מודעות האשה לעצמה. יש לגי-טימציה לחץ המיני של האשה, דחף מיני הוא כמו יצר רעב או צמא. בעוד שעל הרעב והצמא אין לנו שליטה, הרי חינוך של דורות הטיף להגבלת היצר המיני. נשים מופכות-יכולות להבין. כמו הר-סופרת, שהארזגמה, שאליה הן שואפות, אינה התיאור של ההנאה המינית שקיבלה תיאור מרשים כל-יך מפי סופר גבר, אלא

גם במין כמו באכילה יש להנאה צורות ביטוי שונות. יש המגיעות לשובע ללא סיפוק מיני. יש המגיעות להנאה, ונותרת כמהה לעוד ועוד. הן יכולות להבין ש-איברי-המין אינו מבטיח הנאה מינית. שיש הבדל בין הציפייה והשגת האורגזמה. ש-ההנאה אינה תלויה רק באיברי-המין של הגבר, אלא בעוד גורמים. העור הוא אכן ראי-הנפש. הקוסמטי-קאית לא תוכל לטפל בפצעים, כי הגוף

ד. ה. לורנס: מאהבה של לידי צ'טרלי

והי יצירת-מופת, שהסעירה את העולם המערבי כשפורסמה באיטליה, ב-1928. רומן בין אשה מהמעמד הגבוה לעירן פוטו, שנכתב כשיריהלל לאהבה המשוחררת מכבלי הציביות החברתית. לורנס לחם בצביעות הבריטית הוויקי-טוריאנית ובצביעות הנוצרית, שכבלה את המיניות ושניסתה לסרס את חניגת החור-שים שהטבע העניק לאדם. ספריו של לורנס עוסקים ברובם בשני מישורים - היחסים המיניים והיחסים שבין סעמדות. עיקר פירסומו בא לו בשל סיפור מאהבה של לידי צ'טרלי. את הפרובלמטיקה בספריו הוא חושף ב-עזרת ניבולייסה וניבולייטע. לא מיכלול זה מכניס המחבר מימד של רגש ושל רגישות, שהפכו אחד המעולים שבסופרי-המאה.

לורנס נולד ב-1885 לאב כורה-יפחם ולאם מורה. בגיל צעיר לקה בשחפת. הוא נשא לאשה את פרידה ויקלי, אחותו של טייס מהולל ממלחמת-העולם הרא-שונה.

היתה ללורנס נטייה הומו-סכסואלית בר-לסת. הביוגרף שלו כתב כי לורנס היה 85' אחוזים טרו וב-15' אוזים הומו."

כתב לורנס בספרו "מאהבה של לידי צ'טרלי":

שוב נטלה בזרועותי ומשך אותה אליו, ולפתע התמעטה בזרועותי, קטנה היתה וחוסה בו. הלפה ההתנגדות, הלפה כלא

סופר לורנס הומו?

היתה, והיא החלה להתמוגג בשלוה מופ-לאה. ובעודה מתמוגגת קטנה ונפלאה בי-זרועותי נעשתה חשוקה לו עד בלי די, כל כלידמו כמו נתלהטו בתשוקה עזה ועם זאת ענוגה, אליה, אל רכותה, אל היופי החודרגי שלה בזרועותי. הניגר אל תוך דמו, וברוך, באותו ליטוף עולפה ומופלא עליידי בתשוקה רכה וטהורה. בי-רוך ליטף את השיפוע המשי של הלחיה, מטה, מטה בין אחוריה החמים והרכים, קרב יותר ויותר אל מרכז-רגשותיה ממש. והיא חשה בו כמו להבה של תשוקה, ועם זאת להבה ענוגה, אף חשה איך היא עצמה מתמוגגת בלהבה. היא התמסרה. חשה בפין שלו הזדקף כנגדה בכוח וי-בהחלטיות שקטה ומדהימה. והיא התמסרה לו. נכנעה ברעד שהיה משול כמות, כל-כולה נפתחה אליו. והוא, אם עכשיו לא יהיה רך עמה, כמה אכזר יהיה הדבר,

חייב לאון עצמו מבחינה הורמונלית. הת נסיוות עוזרות לכל אשה להכיר את גופה, ואז פוחתת התעלומה והתיסכול. מר טב לדעת, מאשר לנסות למצוא פיתרונות מווייפים. הגשמת הדחף המיני היא, ב-סיכומו של דבר, עניין אינדיווידואלי. ר-האשה חייבת לגלות מהן התחושות שלה, וא לקבוע אם טוב לה, כי אי-אפשר להצביע על מכנה משותף בחווייה מינית שתעיד על אורגזמה.

שרי כל-כולה פתוחה אליו וחסרת-ישע! שוב נרעדה לכניסה התקיפה והגחנרצה לתוכה, כה מזורה וכה נוראה. אפשר יבוא הדבר בפילוח של חרב בגופה הפתוח ברוך, וזה יהיה מוות. היא נצמדה בחבלי-אימה פיתאומיים. אבל הדבר בא בדחיפה אטית ומזורה של שלווה, הדחיפה האפלה של שלווה ושל עזנה ראשונית, מהורהרת כמו זו שבראה את העולם בראשיתו. ר-אימתה שככה בחזה, הנה העז לנזח בשלום תחתיו, היא לא החזיקה במאום.

היא מצאה עוז בנפשה לרפות הכל, את כל-כולה, ולהיטחף בורם. ונדמה היה ש-היא משולה כים, לאי-כלום מלבד גלים אפלים מתרוממים ונחמרים, נחמרים בי דכי גדול, וכך מעט-מעט הייתה חשרתה כולה בתנועה, והיא היתה אוקינוס ה-מגלגל את מסתו האטומה, האפלה, הו, והרחק למטה בתוכה נבקעו המצולות ו-נחצו, נחשולים-נחשולים ארוכים, ארוכים מרחיקי-נודד, ולעולם, במרכו-העצבים שלה, נחצו המצולות ותיבקענה, מרכו-הציליה הכבושה, עם שהצולל מעמיק יותר ויותר, ממניך געת יותר ויותר, היא נחשפה עד למעמקי-מעמקה, ונחשור ליה התגלגלו ביתר כבדות הלאה אל איזה חוף, כשהם חושפים אותה, וסמוך יותר ויותר צלל הנעלם המוחש-בידיים, והרחק יותר ויותר התגלגלו גליה שלה ממנה והלאה וענובה, עד שלבסוף, בפרפר כבוש ומרעיד, נגע הדבר ברגעין החי של ישותה, והיא ידעה כי נגע בה הדבר, הר-סיום הציפה, והיא לא היתה עוד. לא היתה עוד, נעלמה, וגולדה: אשה.

עד כאן "מאהבה של לידי צ'טרלי". מגיב המומחה:

אחת הסיבות המביאה נשים לטיפול היא החלונה על חוסר השגת האורגזמה. הן מספרות שהתחושה שלהן לפני מגע מיני ובזמן המגע אינה זהה לתשוקה הלוהטת, המתוארת בספרות, או בפי חברותיהן. גם בן-הזוג, שאינו מגלה התרגשות כזו עד אובדן החושים אצל בת-הזוג שלו, תורם לחוסר-הביטחון שלה. זהו סיפור החזור על עצמו. הן מוציי-אות על עצמן פסק-דין של "איני מסוגלת להגיע לאורגזמה", וברוב יאוש הן מגיעות למרפאה כדי לקבל יעוץ.

בשיחה מגלה המטפל שיש לאשה תחור-סתי-סיפוק ביחסי-מין. היא מתארת הר-גשה היכולה בהתלט להיות תיאור אורג-מה. אולם אותה אשה מושפעת מתיאור האורגזמה בסיפרות, ולתיאורים כאלה אין היא מגיעה בתחושותיה.

עובר זמן עד שהיא מצליחה להשתחרר מתיאורים דימינייים אלה, וחוזרת להיות האי-עצמה, לחוש את אשר מרגיש הגוף שלה בזמן המגע המיני.

נשים רבות מגיעות לאורגזם פטי מבלי לדעת על קיומו. פולחן-האורגזם מביא נשים לדרוש מעצמן יכולת גבוהה של סיפוק מיני. לעיתים גורמת להן דרישה זו להפרעות נברויות, אף על פי שהן משיגות סיפוק מיני, אולם הוא אינו כה מאסיבי ומלא כפי שתואר בסיפרות.

אצל הגבר יש לאורגזמה ביטוי מוחשי בפליטת-הזרוע, בעוד שאצל האשה אי-אפשר להצביע על אלמנט אורגני ברור, אשר יפענח עבורה מהי התחושה שתעיד שהיא אכן השיגה הנאת שיא.

החוקרים זיהו בתנאי-מעבדה תרשים של הפעילות המוחית והתפרקות גלי-החשמל במוח, שאותם הם מהיסס ל-תגובה של אורגזמה, זה לא אומר שכל אשה מתלבטת תתחבר במעבדה למכשיר אלקטרון-אנצפליירגראף (אי-איי-גי) כשהיא